

eius in siti: parvuli petierunt panem, & non erat qui frangeret eis.

H E.

5. Qui vescebantur voluptuosè, interierunt in viis: qui nutriebantur in croceis, amplexati sunt stercorea.

V A U.

* Gen. 19.
24.

6. Et maior effecta est iniquitas filiarum populi mei peccato Sodomorum, quæ subversa est in momento, & non ceperunt in ea manus.

Z A I N.

7. Candidiores Nazaræi eius nive, nitidiores lacte, rubicundiores ebore antiquo, sapphiro pulchriores.

H E T H.

8. Denigrata est super carbones facies eorum, & non sunt cogniti in plateis: adhaesit cutis eorum ossibus: aruit, & facta est quasi lignum.

T E T H.

9. Melius fuit occisis gladio, quam interfectis fame: quoniam isti extabuerunt consumpti à sterilitate terræ.

I O D.

10. Manus mulierum misericordium coxerunt filios suos: facti sunt cibus earum in contritione filiarum populi mei.

C A P H.

11. Complevit Dominus furorem suum, effudit iram indignationis suæ: & succendit ignem in Sion, & devoravit fundamenta eius.

L A M E D.

12. Non crediderunt reges terræ, & universi habitatores orbis, quoniam ingrederetur hostis & inimicus per portas Ierusalem:

M E M.

13. Propter peccata prophetarum eius, & iniquitates sacerdotum eius, qui effuderunt in medio eius sanguinem iustorum.

N U N.

14. Erraverunt cæci in plateis, polluti sunt in sanguine: cumque non possent, tenuerunt laciniis suas.

S A M E C H.

15. Recedite polluti, clamaverunt eis: recedite, abite, nolite tangere: iurgati quippe sunt, & commoti, dixerunt intergentes: Non addet ultra ut habitet in eis.

P H E.

16. Facies Domini divisit eos, non addet ut respiciat eos: facies sacerdotum non erubuerunt, neque senum miseri sunt.

A I N.

17. Cum adhuc subsisteremus, defecerunt oculi nostri ad auxilium nostrum vanum, cum respiceremus attenti ad gentem, quæ salvare non poterat.

S A D E.

18. Lubricaverunt vestigia nostra in itinere platearum nostrarum, appropinquavit finis noster: completi sunt dies nostri, quia venit finis noster.

C O P H.

19. Velociores fuerunt persecutores nostri aquilis cæli: super montes persecuti sunt nos, in deserto insidiati sunt nobis.

R E S.

20. Spiritus oris nostri Christus Dominus captus est in peccatis nostris: cui diximus: In umbra tua vivemus in Gentibus.

S I N.

21. Gaude, & lætare filia Edom, quæ habitas in Terra Hus: ad te quoque perveniet calix, inebriaberis, atque nudaberis.

T H A U.

22. Completa est iniquitas tua filia Sion, non addet ultra ut transigret te: visitavit iniquitatem tuam filia Edom, dis-cooperuit peccata tua.

ORATIO

IEREMIÆ PROPHETÆ.

CAPUT QUINTUM.

1. **R**ecordare Domine quid acciderit nobis: intuerè, & respice opprobrium nostrum.

2. Hæreditas nostra versa est ad alienos: domus nostræ ad extraneos.

3. Pupilli facti sumus absque patre, matres nostræ quasi viduæ.

4. Aquam nostram pecuniâ bibimus: ligna nostra pretio comparavimus.

5. Cervicibus nostris minabamur, lassus non dabatur requies.

6. Ægypto dedimus manum, & Assyriis ut saturaremur pane.

7. Patres nostri peccaverunt, & non sunt: & nos iniquitates eorum portavimus.

8. Servi dominati sunt nostri: non fuit qui redimeret de manu eorum.

9. In animabus nostris afferebamus panem nobis, à facie gladii in deserto.

10. Pellis nostra, quasi elibanus exusta est à facie tempestatum famis.

11. Mulieres in Sion humiliaverunt, & virgines in civitatibus Iuda.

12. Prin-

12. Principes manu suspensi sunt: facies senum non erubuerunt.

13. Adolescentibus impudicè abusi sunt: & pueri in ligno corruerunt.

14. Senes defecerunt de portis: iuvenes de choro psallentium.

15. Defecit gaudium cordis nostri: verus est in luctum chorus noster.

16. Cæcidit corona capitis nostri: vix nobis, quia peccavimus.

17. Propterea mæstum factum est cor nostrum: ideo contenebrati sunt oculi nostri.

18. Propter montem Sion quia dispersit, vulpes ambulaverunt in eo.

19. Tu autem Domine in æternum permanebis, solum tuum in generationem & generationem.

20. Quare in perpetuum oblivisceris nostri? derelinques nos in longitudine dierum?

21. Convertite nos Domine ad te, & convertemur: innova dies nostros, sicut à principio.

22. Sed projiciens repulisti nos, iratus es contra nos vehementer.

PROPHETIA BARUCH.

BARUCH Hebraicè Benedictum significat, qualis certè fuit vir ille, qui nobili Iudæorum prosapia oriundus, scriba officium Ieremiæ præstare non abnuit, eiusque afflicta & omnium laborum ac periculorum particeps fuit. Huic enim ad mortem usque constanter adhesit: etiam cum per Iohanan in Ægyptum abductus est, ubi ab impiis Iudæis lapidibus obrutus dicitur, quod eius monita ac reprehensiones iam ferre non possent.

Hunc autem librum Baruch in Babylonia scripsisse nominatim dicitur hic v. 1. Quod verò tempore in Babyloniâ ierit, minimè dicitur. Opinantur alii post mortem demùm Ieremiæ id factum; quod ibi vers. 2. incendium Ierosolymorum memoretur, quasi iam peractum: alii verò ante eversum templum; quod quadam hic narrentur de sacrificiis vasisque redimendis ac reponendis, quæ de eo adhuc stante intelligenda videantur. Itaque Baruchum in ea legatione fuisse putant illi, quæ anno 4. Sedecia adscribitur ab Ieremiâ 51. v. 59. cuius princeps erat Saraias, Baruchi frater. His enim Ieremias, sua de excidio Babylonicò vaticinia, quæ cap. 50. 51. & 52. habentur, tradiderat perlegenda captivis, ac postea in Euphratem projicienda. Anno verò sequenti, cum reditum maturarent, Baruchum volunt iidem, hoc scriptum concinnasse, & cum Rege aliisque qui Babylone erant, communicasse; tum ut ipsorum dolorem consolaretur; tum ut ex eorum sententia atque consilio, collectaque pecuniâ, populi, qui adhuc Ierosolymis supererat, calamitatibus subveniret. Id ut efficiant volunt annum 5. qui ibi adscribitur v. 2. numerandum esse à deportatione Iechoniæ, ut sit ann. M. 3409. Imò & memoratum incendium tunc quoque captum esse, cum primam in potestatem hostium venit Ierusalem, sed postea restitutum, ac capto demùm Sedeciâ, templum denuò & urbem destituisse. Harum sententiarum quæ probabilior sit, videat prudens lector. Baruchum verò Hebraicè aut Chaldaicè scripsisse, suadent cum tempus, & locus, tum ipsa phrasis, quæ passim ad Hebraeam accedit. Verùm exemplar Hebraicum, iam olim intercidit, versione Græcâ ac Latinâ supersistere. Ad finem libri sui adiecit Baruch Epistolam Ieremiæ ad deportandos, quâ illi adversus idola & idololatram confirmantur, habeturque hic capite 6. sive ultimo.

CAPUT PRIMUM.

Iudæi à Babylone mittunt ad eos qui erant in Ierusalem librum Baruch, unâ cum collectis pecuniis, ut oblati holocaustis orent pro ipsis, & pro Nabuchodonosor, filioque eius Balhsar: ac confitentur peccata sua.

1. **H**æc verba libri, quæ scripsit Baruch filius Nerîæ, filij Maasîæ, filij Sedeciæ, filij Sedei, filij Helciæ in Babylonia,

2. in anno quinto, in septimo die mensis, in tempore quo ceperunt Chaldæi Ierusalem, & succenderunt eam igni.

3. Et legit Baruch verba libri huius ad aures Iechoniæ filij Ioakim regis Iuda, & ad aures universi populi venientis ad librum,

4. & ad aures potentium filiorum regum, & ad aures presbyterorum, & ad aures populi, à minimo usque ad maximum eorum omnium habitantium in Babylonia, ad flumen Sodi.

5. Qui

5. Qui audientes plorabant, & ieiunabant, & orabant in conspectu Domini.

6. Et collegerunt pecuniam secundum quod potuit uniuscuiusque manus,

7. & miserunt in Ierusalem ad Ioakim filium Helciæ filij Salom sacerdotem, & ad Sacerdotes, & ad omnem populum, qui inventi sunt cum eo in Ierusalem:

8. cum acciperet * vasa templi Domini, quæ ablata fuerant de templo, revocare in Terram Iuda decima die mensis Sivan, vasa argentea, quæ fecit Sedecias filius Iosia rex Iuda,

9. posteaquam cepisset Nabuchodonosor rex Babylonis Iechoniam, & principes, & cunctos potentes, & populum terræ ab Ierusalem, & duxit eos victos in Babylonem.

10. Et dixerunt: Ecce misimus ad vos pecunias, de quibus emite holocaustomata, & thus, & facite manna, & offerte pro peccato ad aram Domini Dei nostri:

11. & orate pro vita Nabuchodonosor regis Babylonis, & pro vita Balthasar filij eius ut sint dies eorum sicut dies cæli super terram:

12. & ut det Dominus virtutem nobis, & illuminet oculos nostros ut vivamus sub umbra Nabuchodonosor regis Babylonis, & sub umbra Balthasar filij eius, & serviamus eis multis diebus, & inveniamus gratiam in conspectu eorum.

13. Et pro nobis ipsi orate ad Dominum Deum nostrum: quia peccavimus Domino Deo nostro, & non est averfus furor eius à nobis usque in hunc diem.

14. Et legite librum istum, quem misimus ad vos recitari in templo Domini, in die solemni, & in die opportuno:

* Inf. 2. 6. 15. * & dicetis: Domino Deo nostro iustitia, nobis autem confusio faciei nostræ: sicut est dies hæc omni Iuda, & habitantibus in Ierusalem,

16. Regibus nostris, & principibus nostris, & sacerdotibus nostris, & prophetis nostris, & patribus nostris.

* Dan. 9. 5. 17. * Peccavimus ante Dominum Deum nostrum, & non credidimus, diffidentes in eum:

18. & non fuimus subiectibiles illi, & non audivimus vocem Domini Dei nostri ut ambularem in mandatis eius, quæ dedit nobis.

19. A die, qua eduxit patres nostros de Terra Ægypti usque ad diem hanc, eramus incredibiles ad Dominum Deum nostrum: & dissipati recessimus, ne audiremus vocem ipsius.

* ἐν τῷ λαβέντων, posteaquam accepisset ipse, sc. Baruch. ἢ ἰ. πρὸς ἀποστολῆς, ad revocanda & restituenda illa.

20. * Et adhæserunt nobis multa mala, & maledictiones, quæ constituit Dominus Moyfi servo suo: qui eduxit patres nostros de Terra Ægypti, dare nobis terram fluentem lac & mel, sicut hodierna die.

21. Et non audivimus vocem Domini Dei nostri secundum omnia verba prophetarum, quos misit ad nos:

22. & abivimus unusquisque in sensum cordis nostri maligni, operari diis alienis, facientes mala ante oculos Domini Dei nostri.

CAPUT II.

Iudæi in captivitate confitentur propter peccata sua contigisse sibi mala quæ Deus per prophetas suos fuerat comminatus: fufis ergo precibus petunt misericordiam, quam per Moysen fuerat pollicitus se respicientibus daturum.

1. **P**ropter quod statuit Dominus Deus noster verbum suum, quod locutus est ad nos, & ad iudices nostros, qui iudicaverunt Israël, & ad reges nostros, & ad principes nostros, & ad omnem Israël, & Iuda:

2. ut adduceret Dominus super nos mala magna, quæ non sunt facta sub cælo, quemadmodum facta sunt in Ierusalem, & secundum quæ scripta sunt in lege Moyfi,

3. ut manducaret homo carnes filij sui, & carnes filiarum suarum.

4. Et dedit eos sub manu regum omnium, qui sunt in circuitu nostro in improperium, & in desolationem in omnibus populis, in quibus nos dispersit Dominus.

5. Et facti sumus subtus, & non supra: quia peccavimus Domino Deo nostro, non obaudiendo voci ipsius.

6. * Domino Deo nostro iustitia: nobis autem, & patribus nostris confusio faciei, sicut est dies hæc.

7. Quia locutus est Dominus super nos omnia mala hæc, quæ venerunt super nos:

8. & non sumus deprecati faciem Domini Dei nostri, ut reverteremur unusquisque nostrum à viis nostris pessimis.

9. Et vigilavit Dominus in malis, & adduxit ea super nos: quia iustus est Dominus in omnibus operibus suis, quæ mandavit nobis:

10. & non audivimus vocem ipsius ut iremus in præceptis Domini, quæ dedit ante faciem nostram.

11. Et

* Deut. 28. 15.

* Dan. 9. 15. 11. * Et nunc Domine Deus Israël, qui eduxisti populum tuum de Terra Ægypti in manu valida, & in signis, & in prodigiis, & in virtute tua magna, & in brachio excelso, & fecisti tibi nomen sicut est dies iste:

12. peccavimus, impiè egimus, iniquè gessimus Domine Deus noster, in omnibus iustitiis tuis.

13. Avertatur ira tua à nobis: quia derelicti sumus pauci inter gentes, ubi dispersisti nos.

14. Exaudi Domine preces nostras, & orationes nostras, & educ nos propter te: & da nobis invenire gratiam ante faciem eorum, qui nos abduxerunt:

15. ut sciat omnis terra quia tu es Dominus Deus noster, & quia nomen tuum invocatum est super Israël, & super genus ipsius.

* Deut. 26. 15. 16. * Respice Domine de domo sancta tua in nos, & inclina aurem tuam, & exaudi nos.

* Isai. 37. 17. 9. * Aperi oculos tuos, & vide: * quia non mortui, qui sunt in inferno, quorum spiritus acceptus est à visceribus suis, dabunt honorem, & iustificationem Domino:

18. sed anima, quæ tristis est super magnitudine mali, & incedit curva, & infirma, & oculi deficientes, & anima esuriens dat tibi gloriam & iustitiam Domino.

19. Quia non secundum iustitias patrum nostrorum nos fundimus preces, & petimus misericordiam ante conspectum tuum Domine Deus noster:

20. sed quia misisti iram tuam, & furorem tuum super nos, sicut locutus es in manu puerorum tuorum prophetarum, dicens:

21. Sic dicit Dominus: Inclinate humerum vestrum, & cervicem vestram, & opera facite regi Babylonis: & sedebitis in terra, quam dedi patribus vestris.

22. Quod si non audieritis vocem Domini Dei vestri operari regi Babylonis: defectionem vestram faciam de civitatibus Iuda, & à foris Ierusalem,

23. & auferam à vobis vocem iucunditatis, & vocem gaudij, & vocem sponsæ, & vocem sponsæ, & erit omnis terra sine vestigio ab inhabitantibus eam.

24. & non audierunt vocem tuam, ut operarentur regi Babylonis: & statuisi verba tua, quæ locutus es in manibus puerorum tuorum prophetarum, ut transferrentur ossa regum nostrorum, & ossa

patrum nostrorum de loco suo:

25. & ecce proiecta sunt in calore solis, & in gelu noctis: & mortui sunt in doloribus pessimis, in fame & in gladio, & in emissione.

26. Et posuisti templum, in quo invocatum est nomen tuum in ipso, sicut hæc dies, * propter iniquitatem domus Israël, & domus Iuda.

27. Et fecisti in nobis Domine Deus noster secundum omnem bonitatem tuam, & secundum omnem miserationem tuam illam magnam:

28. sicut locutus es in manu pueri tui Moyfi in die, quæ præcepisti ei scribere legem tuam coram filiis Israël,

29. dicens: * Si non audieritis vocem meam, multitudo hæc magna convertetur in minimam inter Gentes, quod ego eos dispergam:

30. quia scio quod me non audiet populus. populus est enim durà cervice: & convertetur ad cor suum in terra captivitatis suæ:

31. & scient quia ego sum Dominus Deus eorum, & dabo eis cor, & intelligent: aures, & audient.

32. Et laudabunt me in terra captivitatis suæ, & memores erunt nominis mei.

33. Et avertent se à dorso suo duro, & à malignitatibus suis: quia reminiscuntur viam patrum suorum qui peccaverunt in me.

34. Et revocabo illos in terram, quam iuravi patribus eorum Abraham, Isaac, & Iacob, & dominabuntur eis: & multiplicabo eos, & non minorabuntur.

35. Et statuam illis testamentum alterum sempiternum, ut sim illis in Deum, & ipsi erunt mihi in populum: & non movebo amplius populum meum, filios Israël à terra, quam dedi illis.

CAPUT III.

Perseverant confiteri peccata sua & patrum suorum, obsecrantes Deum pro misericordia: Israël in captivitate ductus est, eod quod dereliquerit viam sapientie, quæ non invenitur à potentibus, divitibus, aut gigantibus: sed populo Israël tradita fuerat à Deo, cui omnes sue creature obediunt: additurque de Christi adventu in carnem.

1. **E**T nunc Domine omnipotens, Deus Israël, anima in angustiis, & spiritus anxius clamat ad te:

2. audi Domine, & miserere, quia Deus

Xxx

es